

θρωπός του. Ἐξω ὅμως εἰς τοὺς διαδρόμους τὸ χιόνι εἶνε δύο σπιθαμῆς καὶ πρέπει νὰ υπάγῃ νὰ εὐρῶ ἀμάξι.

— Δὲν χρειάζεται. Μοῦ ἀρέσει τὸ χιόνι. Ἀγαπῶ νὰ περιπατῶ ἐπάνω καὶ νὰ ἀφίνουν ἴχνη τὰ υποδήματά μου. Θαρωῶ πῶς οἱ φίλοι μου θὰ γνωρίσουν τοὺς δρόμους ἀπ' ὅπου ἐπέρασα.

— Λόγω τιμῆς, ἂν καὶ τὸ πόδι σας εἶνε μικρὸ καθὼς τὸ χέρι· σὰς βεβαιῶ πῶς ἔμπορῶ κάλλιστα νὰ σας ἀκολουθήσω, ἀλλὰ σὰς λέγω, ὅτι οἱ δρόμοι εἶνε ἀδιάβατοι καὶ πρέπει νὰ φροντίσωμεν...

— Ἀνοφελές, ἔμποροῦμεν νὰ δειπνήσωμεν ἐδῶ πλησίον.

— Ποῦ;

— Εἰς τοῦ Μπρεμπάν, παραδείγματος χάριν. Μόλις θ' ἀπέχει δύο βήματα καὶ ἡ ἀρκουδα τῶν Καρπαθίων δὲν θὰ σκεφθῆ ποτὲ νὰ με ζήτησῃ ἐκεῖ. Ἐχει κάτι δωμάτια θαυμάσια.

— Φαίνεται ὅτι ξεύρει ὅλα τὰ ἐστιατήρια, ἐσκέφθη ὁ Μάξιμος.

Καὶ ἀπεκρίθη:

— Ἄς πᾶμε εἰς τοῦ Μπρεμπάν. Μικρὸ διάστημα ἔχομε νὰ περάσωμεν, ἀλλ' ὀπωδῆποτε δὲν φοβεῖσθε μήπως σὰς ἴη κανεὶς εἰς τὸν βραχιονά μου;

— Ποιός; Μόνον ξένους γνωρίζω, καὶ αὐτοὶ δὲν τρέχουν μετὰ τὰ πόδια καὶ μετέτοιον καιρὸ. Ἡ ἀρκουδα μου ἐπῆγε νὰ βρῆ μερικοὺς φίλους τοῦ Τούρκου νὰ παίζουσι ποῦ κἀθηνται εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία.

— Ὡστε ἔμποροῦμε νὰ πηγαίνωμεν ἂν θέλετε.

— Ναι, ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ ἴητε τῆς θυρωρῶ νὰ μοῦ φέρῃ τὸ ἐπανωφόρι μου. Θὰ ἔχη ἕνα διαβολοκρύο εἰς τὸν διάδρομο καὶ ἐγὼ εἶμαι γυμνὴ εἰς τοὺς ὤμους.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐξερχόμενος ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν, καὶ ἵνα ἴδῃ μήπως ἡ Βέρθα καὶ αἱ φίλαι τῆς κατεσκόπευον ἐξῶθεν.

Ἡ θυρωρὸς τῷ ἔδωκε τὰ αἰτηθέντα, καὶ ὁ Μάξιμος ἔσχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βοηθήσῃ τὴν ὠραίαν μελαγχροινὴν νὰ τὰ περιβληθῆ, βλέπων συνάμα πόσον εὐχερῶς μετεχειρίζετε καὶ τὰς δύο χεῖράς της.

Ἐσπευσαν, διότι ἡ πρᾶξις ἐτελείωνεν καὶ ἤθελαν ν' ἀποφύγῃσι τὸν συνωτισμὸν τοῦ κόσμου.

Ἐπὶ τὸ περιστύλιον συνήντησαν δύο ἢ τρεῖς ὑπηρέτας ἀναμένοντας τοὺς κυρίους των.

Τὸ μπουλθάρ ἦτο ἔρημον, οὐδεμίᾳ ἀμαξῆ ἐφαίνετο.

— Ἐεῦρετε, εἶπεν ὁ Μάξιμος προσφέρων τὸν βραχιονά του, ὅτι κινδυνεύομεν ν' ἀποκλεισθῶμεν εἰς τοῦ Μπρεμπάν, καὶ αὐριοῦν τὸ πρῶτ' ἄλογα δὲν κρατειοῦνται εἰς τὰ πόδια των, καὶ ὅταν πρόκειται νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ, ἀφοῦ ἐπιμένετε...

— Τί, ἂν ἐπιμένω! Καὶ τὰ μεσάνυκτα ἀκριβῶς μάλιστα.

— Τώρα εἶνε δέκα καὶ μισό.

— Καλὰ μία ὥρα θὰ μιλήσωμε καὶ

μισὸν νὰ με συνοδεύετε εἰς τὸ σπίτι μου, ἄρκετ.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐπέμεινεν, ἀλλ' ὑπεσχέθη εἰς ἑαυτὸν νὰ μὴ ἐπαναληφθῆ τὸ νυκτερινὸν ἐκεῖνο ταξίδιον, τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον τόσῳ πολὺ νὰ τοῦ κοστίσῃ. Ἠρῆσε μάλιστα νὰ υποπτεύεται καὶ ἀποκρυφόν τι σχέδιον τῆς συνοδοῦ του. Ἐφθασαν εἰς τοῦ Μπρεμπάν ἀνευ συμβάντος τινος.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, τοῦ ὁποίου τὸ μόνον παράθυρον ἐβλεπεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἀπέχον ἀπὸ ταύτης περὶ τοὺς δέκα πόδας.

Ἐκάθησε καὶ διέταξεν ἡ μελαγχροινὴ δύο δωδεκάδας ὀσπρίων, μίαν πέρδικα καὶ ὅ,τι καταλληλόν.

Ὁ Μάξιμος τὴν ἐβλεπε μετὰ διαφέροντος καὶ ὅταν ἐξέβλεπε τὰ χειρόκιά της, τῷ ἐπέτρεψε νὰ λάβῃ τὰς χεῖράς της καὶ νὰ τὰς φιλήσῃ.

Ἡ συνοδὸς του δὲν ἀντέτεινε καὶ αἱ τελευταῖαι ἀμφιβολίαι τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Ἀλικῆς ἀπέπτησαν.

Αἱ χεῖρές της ἦσαν λευκαὶ καὶ μαλακαὶ μετὰ μακροὺς δακτύλους καὶ ροδίνοὺς ὀνυχας, χεῖρες τὰς ὁποίας μόνον ἡ φύσις δύναται νὰ παραγάγῃ καὶ πάλιν οὐχὶ πολὺ συχνά. Ἦδη ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ κομμένη χεὶρ δὲν ἦτο τῆς ὠραίας μελαγχροινῆς καὶ συνεπῶς ἔπρεπεν ἄλλως νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις. Ἄλλως τε δὲ δὲν ἦτο καὶ ἀναγκαῖον ἡ μελαγχροινὴ νὰ ἐνείχεται εἰς τὴν κλοπὴν.

Πιθανὸν τὸ βραχιόλιον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖ ἡ Βέρθα νὰ τὸ ἐπώλησε καὶ τὸ ἔδωκεν.

Καὶ τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον εἶχε μικρὰν ἀξίαν. Τὰ ὄστρα ἐν τῷ μεταξύ παρετέθησαν καὶ ἡ συνοδὸς τοῦ Μαξίμου ἔφαγε τὴν δωδεκάδα της μετὰ μεγάλης ὀρέξεως, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Μαξίμου. Ἐσκέπτετο ὅτι ἡ ὄρεξις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συμβαδίζῃ πρὸς τὰς τύψεις καὶ ὅτι ἡ κυρία Σαρζὰν θὰ ἔτρωγεν ὀλιγώτερον ἂν δὲν εἶχεν ἐλαφρὰν τὴν συνειδήσιν ἢ ἂν ἐμελέτα κακόν τι.

Τῷ ἐπέτρεψε, νὰ καθίσῃ παρ' αὐτῆ ἐπὶ εὐρέως διβανίου καὶ ἔπινεν ἀπαύστως οἶνον Καμπανίας, δι' οὗ ὁ Μάξιμος πάντοτε εὐγενῶς ἔσπευδε νὰ πληρῶνῃ τὸ ποτήριόν της.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἴσιμος

ΕΥΤΥΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

— Ὄλη! εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, κρύπτουσα πάλιν τὸν σταυρὸν ποῖος θά μου ἔλεγε, ὅταν μοῦ ἔδιδες αὐτὸ το δῶρον, ὅτι μόλις μετὰ τέσσαρα ἔτη ἀπὸ τότε, θὰ το μετεχειρίζομαι διὰ νὰ βοηθήσω τὴν μνήμην σου; Τί κρίμα νὰ λησμονηθῶμεν ἔτσι γρήγορα...

— Καὶ πῶς ἤλθες ἐδῶ; τί θέλεις νὰ μου πῆς; ἠρώτησεν ὁ Λέων αἰσθανόμενος ἀνησυχίαν τινὰ ἀλλ' ἐνταυτῷ καὶ χαρὰν, διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς παλαιᾶς ἐρωμένης του.

— Ἦλθα νὰ σ' εὐρῶ πάλιν... συγχώρησέ μου τὴν ἀδυναμίαν... Ἦλθα νὰ σου πῶ ὅτι σ' ἀγαπῶ ἀκόμη... Ἦλθα νὰ σε παρακαλέσω νὰ με πᾶρης μαζί σου πάλιν.

Καὶ ὀμιλοῦσα οὕτως ἡ νεανὶς ἐκράτει τὴν χεῖρά του, ἐν ᾧ εἶχε καταβιάσει τοὺς ὀφθαλμούς, ὥστε ἐκ τῶν ὀπῶν τῆς προσώπου ἐφαίνοντο τὰ βλέφαρα.

— Νὰ μ' εὐρῆς; καὶ ἐλησμονήσῃς τόσῳ γρήγορα τὸ παρελθόν;

— Ἄφησε κατὰ μέρος τὸ παρελθόν... ἄς το λησμονήσωμεν. Ὑπῆρξαμεν ἔνοχοι καὶ οἱ δύο· σὺ διότι μ' ἐγκατέλειπες, ἐγὼ διότι ἔφυγα. Ἴσως ἐγὼ ἔπταισα περισσώτερον... ἀλλὰ συγχώρησέ με καὶ ἄς ἀρχίσῃ νέα ζωὴ δι' ἡμᾶς. Ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν ἐκρέμασες εἰς τὸ δωμάτιόν σου, ἴσως γίνῃ πρόδρομος τοῦ πρωτοτύπου. Θὰ ἔλθω μαζί σου, Λέον!

— Καὶ πῶς εἰςεύρεις τί ἔχω εἰς τὸ δωμάτιόν μου; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ νέος.

— Ἄφ' οὗ ἤλθα ἐδῶ νὰ σ' εὐρῶ, εἴμπορεῖς νὰ υποθέσῃς ὅτι ξεύρω καὶ περισσώτερα πράγματα; ἀπήντησεν ἡ Βασιλική. Ἄν ἦμουν μακρὰν σου, ἂν ἔζων μετὰ ἄλλους, τὴν ἀνάμνησίν σου ὅμως δὲν ἦμην ἱκανὴ νὰ πομακρύνω ἀπὸ τὸν νοῦν μου, οὔτε ἔλειπα ἀπὸ τὸ νὰ ἐξετάζω τὰ κατὰ σέ. Εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ ἐκράτησα τὸν ἑαυτόν μου, ἀλλὰ τώρα δὲν εἴμπορῶ πλέον, ἤλθα νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας σου... νὰ σου ζητήσω συγγνώμην... Ὅχι! δὲν εἶνε δυνατόν πλέον νὰ ζήσω μακρὰν σου· αἰσθάνομαι μίαν χεῖρα ἢ ὁποῖα με ὠθεῖ νὰ ἐνωθῶ μαζί σου.

— Τὴν γνωρίζω αὐτὴν τὴν χεῖρα... δὲν εἶνε δυνατόν νάντιστῃ κανεὶς εἰς τὸ πεπρωμένον; ἀπήντησεν ὁ Λέων ὑπαινισσόμενος τὴν ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς Δυβάλ φράσιν. Ἄλλ' οὔτε ἔχεις χρεῖαν νὰ ζητήσῃς συγγνώμην· ἀπ' οὗ ὁ ἀνόητος σὲ ἄφησα εἰς τὴν τύχην σου, εἶχες τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃς ὅ,τι ἔκαμες. Ἦμουν τυφλὸς τότε ἐγώ... ἄχ! πῶς μετενόησα! με εἶχεν ἐξοργίσει ἡ διαγωγή τοῦ πατρός σου...

— Ὁ πατέρας μου...

— Ναι, ὁ πατέρας σου ἠθέλησε νὰ με σκοτώσῃ... Τὸν εἶδα, ἀλλὰ χάριν σοῦ δὲν ἠθέλησα νὰ πῶ τίποτε...

— Ἄχ ὁ ταλαίπωρος! δὲν τον ὠφέλησες μετὰ τὴν σιωπὴν σου... ἔχει καταντήσῃ ἡλίθιος ἀπὸ τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος· εἶπε δακρύουσα ἡ Βασιλική.

Ἄφνης ἠνεώχθη ἀποτόμως ἡ θύρα καὶ ἐπεφάνη ἡ κεφαλὴ νέου κυρίου.

— Ἄ, pardon! ἀνέκραξεν ἰδὼν ἐν κρυφῇ ὀμιλίᾳ τὴν Νύκτα μετὰ τοῦ Λέοντος, καὶ ἐπανεκλείσε τὴν θύραν. Εἶχεν ἐντολὴν νὰ ζητήσῃ τὸν Ρόδιον, οὐτινος ἡ ἀπουσία ἐγένετο ἐπαισθητὴ, καὶ ἔτρεχεν ἤδη νὰ δώσῃ τὰς σκανδαλώδεις περὶ αὐτοῦ εἰδήσεις.

— Ἄκουσε, Λέον, νὰ σου ἐξομολογηθῶ

ὄλην τὴν ἀλήθειαν! ἐξηκολούθησεν ἡ Βασιλική. Ἄμα ἐνόησα ὅτι μ' ἐγκατέλειψες, ἀπεφάσισα ναύτοκτονήσω· θά το ἔκαμνα ἀφεύκτως, ἂν δὲν εὐρίσκειτο ὁ Ἀστεριάδης, ὁ ὁποῖος μοῦ προσέφερε τὴν λατρείαν τοῦ. Μ' ἐν μειδιάμα μόνον εἰμπορεῖ νά μας ἐλύσῃ ἡ ζωή, ἐνώπιον ὄλων τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ θανάτου... Ἐπεισθὴν νὰ ζήσω χάριν αὐτοῦ καὶ νὰ ζήσω μαζί του. Ἐφυγα... Δυστυχία μου! προτιμότερον θὰ ἦτο νὰπέθνησκα... τοῦλάχιστον ἡ ἀρετή μου θὰ ἔμενεν ἀκηλιδωτος. Τὸ πρὸς τὸν Ἀστεριάδην αἰσθημά μου ἦτο στιγμιαῖον, ἐπιπόλαιον, καὶ μετ' ὀλίγου ἐστερηθὴν τῆς εὐτυχίας τοῦ ἔρωτος. Φαῦλον καὶ ἐγωῖστίην εἰς τὴν λατρείαν τοῦ, τὸν ἐμίσησα ταχέως. Δέν μου ἔμεινε πλέον παρὰ ἡ δουλεία τοῦ ἔραστοῦ μου καὶ ἡ πτωχεία του· τὰ μέσα του ἦτο τόσῳ περιορισμένα, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ πωλήσω τὰ πολυτίματά μου ἐνδύματα καὶ μέρος τῶν κοσμημάτων μου, ὅσα δέν μου ἔκλεψεν...

— Ἦτο καὶ κλέπτης;

— Αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι του. Διότι ἤμην ἠναγκασμένη νὰ δέχωμαι ὄλας τὰς ὥρας καὶ τοὺς φίλους του, ἀγγεῖα αἰσχροτάτα, μετὰ τῶν ὁποίων διηροχόμεθα νύκτας ὀργίων... Ναι... ἤμουν πόρνη... ἐγὼ ἡ ὁποία ἔκλαυσα μίαν νύκτα ὀλόκληρον, διότι ὁ Ἀστεριάδης μοῦ ἔκλεψεν εἰς τὸν χορὸν ἓν φίλημα...

— Ἦτο καὶ κλέπτης;

— Αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι του, σοῦ εἶπα... Δέν διέφυγα μέχρι τέλους τὰς παγίδας τῶν μεσιτριῶν, καὶ χάριν τοῦ χρήματος, τοῦ ὁποίου ἤρχισα τότε νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ἀνάγκην, εὐρέθην πολλὰς φορές ἠναγκασμένη νὰ δεχθῶ τὰς ἀτίμους προτάσεις των. Πολλάκις διενυκτέρευσα εἰς τὸ δωμάτιον πλουσίου φοιτητοῦ· πολλάκις ἔπεσα εἰς τὰς ἀγκάλας αἰσχροῦ γέροντος· πολλάκις ἠκολούθησα εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ δύο-τρεις ἡμέρας ἔραστὴν στιγμιαῖον καὶ ἀγνωστον. Ὁ Ἀστεριάδης τὰ ἤξευρεν αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀλλὰ δέν ἔλεγε τίποτε, διότι εἶχαμεν ἀνάγκην ἀπὸ χρήματα. Ἐν τούτοις με ὄλον τὸν βόρβορον, εἰς τὴν ὁποῖον εὐρισκόμην, με ὄλην μου τὴν ἀτίμωσιν, με ὄλην μου τὴν δυστυχίαν... δέν εἰμποροῦσα νὰ σε λησμονήσω... Σὲ ἀγαποῦσα, Λέον, σὲ ἀγαποῦσα, με ὄλην τὴν δύναμιν τοῦ πρώτου μου αἰσθημάτος... Ἐφυγεν ὁ Ἀστεριάδης διὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν...

— Ἦτο καὶ κλέπτης· ἔκλεψε φεύγων τοὺς ἀμαξήλατας.

— Ναι... ἤκουσα τὰ αἰσθητά του, ὅταν τὰ ἐσχεδιάζε με τοὺς φίλους του... Τέλος πάντων ἔφυγε καὶ με παρέδωκεν εἰς χεῖρας ἐνὸς φίλου του, ἀδελφοῦ ἐνὸς ἐμπόρου εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμοῦ, ὁ ὁποῖος τότε με διατηρεῖ. Εἶνε νέος εἰκοσι ἐτῶν, πλούσιος καὶ ἐπὶ πλέον καλός· μ' ἀγαπᾷ, καὶ ἐὰν δέν σε ἠγάπων, θὰ ἔζων μαζί του εὐτυχής... Ἀλλὰ προτιμῶ νὰ ζήσω μαζί σου παρὰ με κάθε ἄλλον... Εἰξεύρω ὅτι εἶσαι πτωχός... ὅτι δέν θα ζῶμεν ὅπως ἄλλοτε... ἀλλ' ἀδιάφορον μοῦ ἀρκεῖ ὁ ἔ-

ως σου καὶ τὰ ψυχία τῆς τραπέζης σου. Θὰ εἶμαι δούλη σου, θὰ εἶμαι ζῶν σου. χειρότερον ἀκόμη... ἂν με ἀποθήσῃς θάποθάνω.

— Δέν σε ἀποθῶ, εἶπεν ὁ Λέων, ἀλλὰ φοβοῦμαι...

Πάλιν ἡ θύρα ἀνοιχθεῖσα ἠρέμα διέκοψε τὸν νέον. Τότε ἦτο ἡ κυρία Ἀσημάκη, ἀποσταλεῖσα τῷ Λέοντι ὡς ἐπιβλητικὴ πρεσβεία παρὰ τῶν ἄλλων, διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν σχηματιζόμενον τετραχόρον. Ὁ Λέων ἠρνήθη, ζητήσας συγγνώμην. Ἡ κυρία Ἀσημάκη ἐξήλθε, ῥίψασα πονηρὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς Νυκτός.

— Φοβοῦμαι, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, μήπως ἡ ζωή, τὴν ὁποίαν ἔχω τότε νὰ σου προσφέρω, δέν σ' εὐχαριστήσῃ... τὰ μέσα μου εἶνε πολὺ περιορισμένα... θὰ σε ἀναγκάσω νὰ συμμερισθῇς τὸ μικρὸν μου δωμάτιον καὶ τὴν πτωχὴν μου τράπεζαν... πολὺ σκληρὸν πρᾶγμα, κατόπιν τῆς πολυτελείας, ποῦ....

— Μὲ ἀδικεῖς, Λέον! διέκοψεν ἡ Βασιλική· δέν εἰξεύρεις ὅτι εὐτυχία μου εἶνε νὰ συμμερισθῶ τὴν τύχην σου, πλουσία ὅταν ἦσο πλούσιος, καὶ πτωχὴ ὅταν εἶσαι πτωχός; Μόνον διὰ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρός σου διστάζω νὰ ἐλπίσω.

— Μὴ σε μέλλει πολὺ... αὐτὸν τὸν ἔχω συνειθίσει εἰς τὴν βίαν... ἀλλὰ πέ μου τότε, πῶς κατῶρθωσες νὰ με ἀνακαλύψῃς; ποῖον εἶνε τὸ σχέδιόν σου;

— Εἶδες τὴν σύντροφόν μου ἐκείνην με τὸ κυανοῦν δόμινο καὶ τὰ λευκὰ ἄνθη; εἶνε φίλη μου στενὴ ἔτυχε νὰ τὴν συναντήσω εἰς ἓνα σπίτι... ὄχι τόσῳ καλό... Δέν εἶνε αὐστηρὰς ἠθικῆς, ἂν καὶ κρύπτεται πολὺ, ἀλλὰ ἔχει καλὴν καρδίαν, ἡ καυμένη... μοῦ ἐδειξε τόσῳ συμπάθειαν, μοῦ ἐνέπνευσε τόσῳ ἐμπιστοσύνην, ὥστε δέν ἐδίστασα νὰ τῇ ἐξομολογηθῶ τὴν ζωὴν μου καὶ τὸν ἔρωτά μου— ἂν καὶ ἡ ζωὴ μου ὄλη δέν εἶνε παρὰ εἰς ἔρωτος, φῶς παρήγορον, τὸ ὁποῖον βλέπω ἀπὸ κάθε σκοτεινὴν ἀτραπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν με ὠθεῖ ἡ Μοῖρα... Κατὰ τύχην σ' ἐγνώριζεν· ἦτο φίλη σου, φίλη τῆς κυρίας Ἀσημάκης, ἡ Ἐλένη... Ἐχορεύατε μαζί. Ἐλάμβανα τακτικῶς εἰδήσεις σου, ἤξευρα ὄλα τὰ κινήματά σου... δέν ἐτόλμησα ὁμως νὰ σου φανερωθῶ, διότι δέν ἤξευρα τὰς διαθέσεις σου. Ἄλλ' ἄμα ἐξεφράσθης εἰς αὐτὴν εὐνοικῶς, ὅταν σὲ ἠρώτησε πлагίως περὶ ἐμοῦ, ἄμα τῇ ἐδειξες τὴν εἰκόνα μου, τὴν ὁποίαν εἰργάσθης με τόσῳ ὑπομονῇ, ἄμα ἔλαβες τόσον ἐνδιαφέρον νὰ μάθῃς τὰ κατ' ἐμέ... ὦ! δέν ἐπερίμενα πλέον, ἀλλ' οὔτε εἰμπόρεσα νὰ κρατηθῶ. Ἐγκατέλειψα διὰ παντός τὸν ἔμπορόν μου καὶ ἦλθα νὰ σ' εὐρω... εἰμεθα σύμφωνοι με τὴν Ἐλένην νὰ φύγω ἀπόψε μαζί σου, χωρὶς νὰ με ἀναζητήσῃ ἡ σύντροφός μου...

Ἠνεώχθη ἡ θύρα μετὰ πατάγου καὶ ὄρητος. Ἀπὸ τῆς αἰθούσης εἰσέβαλεν αἰφνης ὁ θόρυβος ὀμιλίας ζωηρᾶς οὔτε μουσικῆς, οὔτε βήματα· ἐγένετο διάλειμμα τετραχόρου. Ἦτο τότε ἡ Ἀντιγόνη, ὀργίλη, ζηλότυπος, ἐρχομένη νὰ ἐπαναφέρῃ

εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν ἀποσκιρτήσαντα ἔραστὴν.

— Καλὲ τ' εἶν' αὐτὰ, Λέον; δέν ἔρχεσαι νὰ χορέψῃς; ἔλα τοῦλάχιστον νὰ παίξῃς στῆ δευτέρῃ φιγούρα, γιὰτὶ μόνη μου δέν τα καταφέρω.

— Αὐτὴ τὴν ὥρα δέν εἰμπορῶ, Ἀντιγόνη μου ἀπήνησεν ὁ Λέων με ὕψου γλυκὺ καὶ πειστικόν. Πήγαυε μέσα τόρα, ἀφῆσέ με ἤσυχον νὰ τελειώσω ἐδῶ μίαν ὀμιλίαν καὶ σὲ δέκα λεπτὰ θὰ εἶμαι μέσα.

Ἡ γηραιὰ δεσποινὶς ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, ῥίπτουσα τρομερὸν ὑπόβλεμμα ἐπὶ τῆς ἀγνωστοῦ ἀντιζήλου· ὁ Λέων ἐγερθεῖς, ἠσφάλισε τὴν θύραν ὀπισθὲν τῆς, σύρας τὸν μοχλόν.

— Δέν εἶνε δουλειὰ αὐτή... βλέπω καὶ δέν θὰ μας ἀφήσουν ἀπόψε.

Εἶπε καὶ ἔμεινε ὀλίγας στιγμὰς σκεπτικὸς, χωρὶς νὰ καθήσῃ. Ἀνέλπιστος τῷ παρουσιάζετο καὶ πολύτιμος ἡ προσφορά τῆς Βασιλικῆς· οὔτε κἂν ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ περὶ ἀποριφείας· τὸ φρονιμώτερον ἦτο νὰ τὴν λάβῃ μετ' ἑαυτοῦ ὅπως δὴποτε, νὰ ἠδύνη τὰς πικρὰς ἡμέρας, τὰς ὁποίας διήρηχετο, διὰ τῆς ἀφροσύσεώς της καὶ τῆς καλλονῆς, διὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν ἀναμνήσεων. Ἡ πτώσις τῆς ἡ ἐπονειδιστος, δέν τῷ προῦξενε ἐντύπωσιν· ἐγνώριζεν ὅτι φεύγουσα ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῆς κυρίας Δυβαλ, ἔβαινε ἐνθὺ πρὸς τὸ βάραθρον τῆς ἀτιμίας. — Θὰ τὴν ἐλάμβανε μετ' ἑαυτοῦ... Ἀπότομος πάντοτε καὶ τολμηρὸς, συνέλαβεν αἰφνηδινῶς ἓν σχέδιον, καὶ ἀπεφάσισε νὰ το ἐκτελέσῃ.

— Ἀφ' οὗ λοιπὸν εἰμπορεῖς νὰ φύγῃς ἀπόψε μαζί μου, εἶπε, πρέπει νὰ σπεύσωμεν πρὶν μας ἐννοήσουν... θὰ φύγωμεν, ἀνενόχλητοι πιστεύω, ἀπὸ τὸ ὅπισθεν μέρος· διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται νὰ με ὑπακούσῃς... Καὶ τότε, ὠραία μου Νύξ, προσέθηκε γελῶν, εἶνε καιρὸς νὰ ἐξημερώσῃ... ἄς δύσῃ ἡ ἡμισέληνος καὶ ἄς σβέσθουν οἱ ἀστέρες... βγάλε τὰ αὐτὰ, σὲ παρακαλῶ.

Ἡ Βασιλικὴ ἠγέρθη. Ἄνευ ἀντιλογίας ἀφήρεσε τὴν χρυσὴν ἡμισέληνον, ἀπέβαλε τὸν διάστρονον πέπλον καὶ κατεβίβασε τὴν προσωπίδα. Ἦτο ὠχρὰ ἡ θερμότης τῆς μεταμφιέσεως μόνον ἀσθενῆ τινὰ ροδόχροα στίγματα ἀπετύπωσεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς. Εἶχεν αὐξηθῆ τελεία τὸ σῶμα, εἰσοσαέτις ἤδη γυνὴ ἡ Βασιλική. Ἡ καλλονὴ τῆς ἐφύλασσε ἀκόμη τὰς αὐστηρὰς καλλιτεχνικὰς γραμμάς, αἰτινες ἀνεδείκνυον ὑπέροχον τὴν παιδικὴν νεότητα καὶ τὴν ἐφηβίαν. Πλὴν, ἡ ἀνθηρότης ἐκείνη καὶ ἡ διαφάνεια τῆς ἐπιδερμίδος, ἡ θαμβοῦσα λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ γλυκὺς συγκερασμὸς τῶν χρωμάτων, ἡ ἡρεμὸς ἔκφρασις τῶν χαρακτηριστῶν, τὸ σφιγγῶν καὶ παλλόμενον τῆς σαρκός, ἐξέλιπεν ἤδη· τὰ εἶχον καταστρέψει οἱ πόνοι, αἱ ἀυπνίαι, τὰ ὄργια, ἡ πλανήτις ζωὴ καὶ ἡ ἀδεξιότης τῶν ἀνθρώπων—οἵτινες δέν ἐπλάσθησαν ὄλοι ἱκανοὶ νὰ θεραπείωσιν ἀνθῆ... Ἄλλ' ἦτο ἀκόμη ὠραία, καὶ ὁ βλέπων αὐτὴν τότε διὰ πρώτην φοράν, θὰ ἐνεθουσία ὅσον καὶ πρὸ τριετίας.

Ἐπισθεν τῆς θύρας ἐκρέματο ἐν ποδῇ-

ρες έπανωφόριον τῆς κυρίας Ἀσημάκη. Ὁ Λέων εβόηθησε τὴν Βασιλικὴν νὰ το περιβληθῆ κατόπιν περμετύλιξε τὴν προσωπίδα καὶ τὴν ἡμισέληνον ἐντὸς τοῦ πέπλου, ἔλαβε τὸ δέμα, καὶ κρατήσας ἐκ τῆς χειρὸς τὴν νεάνίδα, ἤνοιξε μετὰ προφυλάξεως τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον. Ἦτο ἔρημος. Μέσα ἐχόρευον ζωηρότατα τὸ κλειδοκύμβαλον ἠλάλαζεν ὑπὸ τέσσαρας χεῖρας καὶ ἀντήχουν ρυθμικὰ τὰ βήματα· ὁ Ἀγγελόπουλος ἐφώναζε μετὰ κωμικοῦ ὕφους καὶ σόλοικα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ γαλλικὰ προστάγματα τοῦ τετραγχοῦ. Ἐφ' ἐνὸς κιβωτίου, ἐκεῖ εἰς τὴν σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ διαδρόμου, παιδίον τι ἐκοιμάτο μὲ ὄλον τὸν θόρυβον. Ὁ Λέων καὶ ἡ Βασιλικὴ ἀνευ συναντήσεως ἔφθασαν μέχρι τῆς ἐσχατίας· ἤνοιξαν μίαν θύραν σιγὰ - σιγὰ καὶ εὑρέθησαν εἰς τὸ δῶμα. Τὸ ψῦχος τοῦ ὑπαίθρου ἠνάγκασε τὴν νεάνίδα νὰ νυψώσῃ τὴν καλύπτραν τοῦ ἐπανωφορίου. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινοτάτη· τὰ μελανὰ νέφη ἀνελύθησαν εἰς βροχὴν, τῆς ὁποίας κατέπιπτον ἀραιαὶ ἀλλὰ παχεῖαι σταγόνες ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ δωματος καὶ τῶν ἀνθέων τῆς Ἀντιγόνης. Τὸ σκότος καὶ ἡ σιγὴ, ἣτις ἐπεκράτει τῶν Ἀθηναίων, δὲν προέδιδε τὴν ἐντὸς τῶν καταφωτιστῶν αἰθουσῶν κίνησιν καὶ ζωὴν. Ἡ ἀμβροσία Νύξ ἐπέπθει καὶ ἔκλαιε, δι' ὅσα ἠναγκαζέτο νὰ προστατεύσῃ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν Ἀποκρέω.

Ἡ ζωηρὰ αὕτη ἀντίθεσις τοῦ ψύχους καὶ τῆς θερμότητος, τοῦ ρίγους καὶ τῆς χαρᾶς, τοῦ χοροῦ καὶ τῆς βροχῆς, ὑπενθύμιζε τὸ ὠραιότερον ποίημα τοῦ Παράσχου, μὲ τὸ μελαγχολικὸν του δίστιχον:

Τῆς ἀποκρῆς τὰ τύπανα ἀδιάκοπα κτυποῦνε
Ἔτσι εἶν' ὁ κόσμος· κλαῖνε δῶ καὶ παρκεῖ γελοῦνε!

Ἐκεῖθεν, διὰ στενῆς ἀλλὰ μακρᾶς ἐλικτικῆς κλίμακος, κατήλθον εἰς τὴν αὐλήν. Αἱ βαθμιδῆς ὀλισθηραὶ, αἱ πλάκες κάθυγροι. Σκότος βαθύ· μόνον ἐπὶ τοῦ τοίχου ὑψηλὰ προὔβαλλετο τὸ ἠλεκτροφωτιστὸν παρῆυρον, ὡς μέγα λευκὸν τετραγώνον. Αἱ ὄρνιθες, αἱ κοιμώμεναι ἡσύχως ἐντὸς τῶν κλωδῶν, πτοηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ θορύβου, ἀφυπνίσθησαν καὶ ἐξέπεμψαν ἀσθενεῖς κακαβισμούς. Οἱ ἐρασταί, διὰ τῆς αὐλείου θύρας, εὑρέθησαν εἰς τὸν μικρὸν περίβολον τῆς κυρίας εἰσόδου, ἀκριβῶς ὀπισθεν τῆς μεγάλης κλίμακος. Ἐφαίνοντο αἱ βαθμιδῆς ἀνάστροφοι, ὑπὸ το φῶς τοῦ λαμπτήρος, ὅστις ἐφώτιζε τὴν εἰσοδον. Ἦκούετο διακεκομμένος ὁ θόρυβος τῶν πελμάτων, συρομένων ἀνωθεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου, καὶ κατήρχοντο ἐνίοτε ἀόριστοι φθόγγοι μουσικῆς.

— Changez les dames! ἠκούσθη ἀσθενῶς φωνήσας ὁ Ἀγγελόπουλος.

— Ἐφθάσαμεν! εἶπεν ὁ Λέων πρέχων πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου. Τὴν ἠνέφωξε μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν κῶδωνα, ὅστις ἐξάπέστειλε δι' ὄλης τῆς οἰκίας τοὺς τρομῶδεις αὐτοῦ ἤχους.

— Changez . . .

Καὶ δὲν ἤκουσαν πλέον τίποτε, διότι

ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδόν. Ψῦχος, σκότος, βόρβορος· μακρόθεν ἀντήχει, ἀπὸ καπηλείου ἴσως, ὁ ρυθμικὸς κρότος τοῦ τυμπάνου καὶ ὁ ὀξύς ἤχος τοῦ αὐλοῦ. Ἡ βροχὴ ἐπιπτε συστρεφομένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Οἱ φυγάδες ἔτρεξαν ἐπὶ τοῦ ὀλισθηροῦ ἐδάφους χειροκρατούμενοι καὶ ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων κατέφθασαν τὴν ἀπέναντι θύραν.

Ἡ Βασιλικὴ εὑρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λέοντος.

Νοεῖται ὅτι ὁ Λέων δὲν ἐπέστρεψε τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Ἀσημάκη, ἂν καὶ εἶχε τυχθῆ διευθυντής· μόνον τὴν ἐπομένην ἐπέστρεψε . . . τὸ ἐπανωφορίον τῆς. Τὸ σκάνδαλον ἦτο μέγα, καὶ ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ ἐπὶ χρόνον πολὺν· ἀλλ' ἡ ὀργὴ καὶ ὁ ἀπελπισμὸς τῆς Ἀντιγόνης ἦσαν πολὺ μεγαλῆτερα. Διέκοψεν ἀμέσως πᾶσαν πρὸς τὸν ἀπίστον ἐραστὴν σχέσιν, ἀλλ' εὐτυχῶς εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ Λέων, δι' ἄλλους λόγους, δὲν εἶχε χρεῖαν τῶν ὑδαρῶν σαρκῶν τῆς γηραιᾶς δεσποινίδος. Ὁ ἀδιόρθωτος Ἀγγελόπουλος, μαθὼν τὰ γινόμενα, λέγεται ὅτι εἶπεν: «Ἡ φίλη καὶ Ἀντιγόνη ἔμεινεν εἰς τὰ κρύα . . . τῆς Νυκτὸς»

Ἀνεπίστως ὁ γέρω-Ρόδιος δὲν ἀνέστη εἰς τὸ νέον πραξικόπημα τοῦ υἱοῦ του. Πρακτικώτερον σκεπτόμενος, δὲν ἐθεώρησεν ὅπως ἀνωφελῆ τὴν συμφιλίωσιν τοῦ Λέοντος μετὰ τῆς Βασιλικῆς. Ἐν ἡ καταστάσει πτωχείας διετέλει ὁ νέος, γυνὴ ὠραία, εἰς τὴν διάθεσιν του ἀφιεμένη, ἐδύνατο ἀπὸ πολλὰ νὰ τον ἀποτρέψῃ ἀτοπήματα. Ἐπειτα, ἔρημοι καὶ μόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ οἱ δύο ἄνδρες μὲ τὴν γηραιὰν ὑπηρετρίαν, εἶχον χρεῖαν νέας καὶ ἀφωσιωμένης γυναικὸς, ν' ἀναλάβῃ ἀφιλοκερδῶς καὶ μετὰ πόνου τὰ καθήκοντα τῆς οἰκοδεσποίνης. Ἐνίοτε, ὅταν ὁ ἀναγκαῖος γάμος δὲν ἐπιτρέπεται νόμιμος ὑπὸ τῶν περιστάσεων, δύναται νὰ γίνῃ γάμος ἐξ ἀριστερᾶς χειρὸς.

Τοιαῦτα σκεπτόμενος ὁ γέρων δικηγόρος, ἀφινεν ἀνενοχλήτους τοὺς ἐραστάς. Μακρὸν τοῦ κόσμου πλέον, δὲν ἐφοβείτο τὸ σκάνδαλον. Ἡ δὲ νέα ἀποκατάστασις τῆς Βασιλικῆς ἐγένετο ἀπλουστάτη. Ἡ φίλη τῆς Ἐλένης ἐφρόντισε νὰ παραλάβῃ καὶ νὰ τῇ στειλῇ τὰ ἐνδύματά της μόνον, διότι τὰ ἐπιπλα κατεκράτησεν ἐκ πείσματος ὁ νεαρὸς ἔμπορος. Εἰς τὸ δωματίον τοῦ Λέοντος προσετέθη μία κλίνη ἀκόμη, μία ἱματιοθήκη καὶ ὀλίγα σκευὴ γυναικεῖα ἐπὶ τοῦ κοινοῦ κομμωτηρίου. Τίποτε ἄλλο. Εἰς τὴν τράπεζαν εἶχε προστεθῆ καὶ ἐν πινάκιον ἀκόμη, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐτάραξε τὴν σιγὴν, ἣτις ἐκράτει ἀνεκαθεν διαρκούντος τοῦ γεύματος. Κακόμοιρος πατέρας! . . . ὡς ἔλεγε συνήθως ἡ Κατερίνα — Τὸν ἀτερπῆ καὶ ψυχρὸν τοῦ Λέοντος βίον ἐφαίδρυνε κάπως ὁ ἔρωτος. Ἡ νεανὶς ἐκείνη, ἡ πλήρης ἀναμνήσεων γλυκυτάτων, ἡ ἐξαγνιζομένη διὰ τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος, ὁ ὁποῖος διῆκε διὰ τῆς ζωῆς τῆς ὀλοκλήρου, ἡ περικαλλὴς καὶ πνευματώδης, ἤρκεσε νὰ σκεδάσῃ τὸ σκότος

τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως, τὸ ὅποσον ἐπέβη τὴν καρδίαν του. Ἐγένετο ἔκτοτε ὀλιγώτερον κοινωνικὸς, ὀλιγώτερον φιλέορτος, ὀλιγώτερον λάλος καὶ σκώπτης — ἀλλὰ περισσότερον εὐτυχῆς.

Τὸ ἔξαλασταμένον φαιδί, ὡς ἀποκαλεῖ ὁ λαὸς τὴν ἀνανέωσιν τῶν σχέσεων, δὲν ἐφαίνετο πολὺ ἀνούσιον εἰς τὸν Λέοντα.

Οὕτως ἦλθεν ἡ ἡμέρα — ἓνα μῆνα μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς Βασιλικῆς — τῆς ἐπὶ λιποταξίᾳ δίκης τοῦ Λέοντος. Τὸν συνεβούλευσαν, ἀφ' οὗ μέχρι τοῦδε κατῴρωσε νὰ μὴ συλληθῆ, νὰ φήσῃ τὴν δίκην νὰ διεξαχθῇ ἐρήμην. Ἐπεμψε τῷ ὄντι ἓνα φίλον του εἰς τὸ στρατοδικεῖον καὶ περιέμενε τὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ πατήρ του, οἰκουρῶν ἔνεκεν ἀδιαθεσίας, ἀνησύχει πολὺ· ἀλλ' ὁ Λέων τὸν καθησύχαζε διαβεβαιῶν ὅτι, οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ἀπόφασις, εἶχεν αὐτὸς μέσον νὰ ἐκφυγῇ. Ἡ Βασιλικὴ ἀγνοοῦσα τὰ πάντα, ἐκ προνοίας τοῦ Λέοντος, ἔμενε κεκλεισμένη εἰς τὸ δωματίον τῆς. Ἀνεγίνωσκε μάλιστα μεθ' ἡδονῆς τὰ *Εἰδήλια* τοῦ Γεωργίου Δροσίνη, μόλις τότε ἐκδοθέντα, ἐν οἷς τῇ ἤρесе πολὺ καὶ προσεπάθει νὰ ποστηθῆσῃ ἐπαναλαμβάνουσα, τὸ καλλιτεχνικὸν τετραστίχον:

Καὶ λὲς πῶς παίζουν μ' ἔρωτα
Πετώντας δίχως ἔνοια,
Ψαράκια χρυσοφτέρωτα,
Σὲ κῆματ' ἀτημένια.

Ἐπὶ τέλους ἐγνώσθη τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης. Ὁ Λέων κατεδικάσθη εἰς διετὴ φυλάκισιν. Ὁ γέρω-Ρόδιος ἀκούσας, ὡχρίασεν αἰφνης θανασίμως· ἀδύνατος δ' ὡς ἦτο ἐκ τῆς ἀσθενείας καὶ συγκινηθεὶς εἰς τὸ πάθημα τοῦ υἱοῦ του, κατέπεσε λιπόθυμος δύο λέξεις εἰπὼν: *Στὸ Παλαμῆδι!* Ἐντρομος ὁ Λέων ἔσπευσε εἰς βοήθειαν τοῦ πατρός του. Διὰ τῶν ἀναληπτικῶν ταχέως τὸν ἐπανεφέρην εἰς τὰς αἰσθήσεις του, ἀλλ' ἐδέησεν ὠχρὸν καὶ κλονούμενον (κακόμοιρος πατέρας! . . .) νὰ τον ὀδηγήσῃ εἰς τὴν κλίνην του. Τὸν εβόηθησε νὰ ἐκδυθῆ — πρώτην φορὰν, καθ' ἣν προσέφερε τοιοῦτου εἶδους ὑπηρεσίας εἰς τὸν πατέρα του. Εἰς μέγαρχα, ὅπου στίφος ὑπηρετῶν εἶνε πρόθυμον εἰς ὑπηρεσίας, ὅταν ὁ υἱὸς δὲν διακαίηται ὑπὸ τῆς τυφλῆς ἐκείνης στοργῆς, ἣτις χαρακτηρίζει τοὺς υἱοὺς τῶν μεσαιῶν οἰκῶν, εἶνε δύσκολον νὰ εὑρεθῆ ποτε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐνδύσῃ ἢ νὰ ἐκδύσῃ τὸν πατέρα του. Σπανίως μάλιστα τὸν βλέπει ἀτημέλητον ἢ καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ὁ γέρων ἐζήτησε νὰλλάξῃ ὑποκάμισον, διότι τὸν εἶχε περιρρῦσει ἀφθονος ἰδρῶς. Ὁ Λέων ἐκάλεσε τὴν ὑπηρετρίαν νὰ τῷ φέρῃ ἐν στεγνὸν καὶ νὰ τον βοηθήσῃ νὰ το περιβληθῆ. Ἀμα προσῆλθεν ἡ Κατερίνα, παρέδωκεν εἰς τὰς θεραπείας τῆς τὸν πατέρα του καὶ ἔμεινεν ὀπισθεν, βλέπων ἐξ ἀποστάσεως. Ἀλλ' ὅταν ἐγυμνώθη ἡ ράχις τοῦ Μιχαὴλ Ροδίου, ἔρριψεν ὁ Λέων κραυγὴν καὶ ἔτυψε τὸ μέτωπον διὰ τῆς παλάμης. Ὡς φάσμα ἀνεπήδησε πρὸ τῶν

ὀφθαλμῶν του ἀποτρόπαιος κηλῆς : ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὠμοπλάτης παρετήρησε διὰ πρώτην φοράν τὸ αὐτὸ σύμπλεγμα τῶν ἐλαιῶν, τὸ αὐτὸ τριγωνικὸν σχῆμα καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀκριβῶς θέσεως, ὡς το εἶχε καὶ ἡ Βασιλική ...

— Τί ἔχεις ; ἠρώτησε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς ὁ Ρόδιος.

— Τίποτε ! ἀπήντησεν ὁ Λέων, ὑπέροχος ἑαυτοῦ εἰς τὴν τρομερὰν συγκίνησιν. Ἐνόμισα ὅτι ἐκτύπησες ἐκεῖ ... ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε ... σημαδὶ ἀπλοῦν.

Καὶ πλησιάζας, ἐκ τῶν ὀπισθεν ὡς εὐρίσκατο, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στίγματος. Ἡσθάνθη φρικίασιν εἰς τὴν ἐπιψαυσίν ἢ ἐπιφάνειαν τῆς ἐφάνη γλοιώδης ὡσεὶ ὄψεως ῥίγος διέτρεξε τὸ σῶμά του καὶ ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος ὡς παράφρων.

Ἡ ἀπαισία ἐκείνη θέα, ὡς ἐπέριψεν αἰφνῆδιον εἰς τὰς σκέψεις του. Ἀμέσως ἐν τῇ στιγμιαίᾳ ἐκείνῃ διακυεῖα τοῦ νοῦ του, συνέδεσεν ὅλας του τὰς ἀναμνήσεις, ὅλα τὰ παρελθόντα γεγονότα, τοὺς θρύλους, τὰς σημειώσεις, τὸ στίγμα, καὶ τυχὸν ἐνέσκηψε κατ' αὐτοῦ τὸ συμπέρασμα: Ἡ Βασιλικὴ ἦτο ἀδελφὴ του! Πολύλακίς λέξιν δυσανάχνηστον, μικρὸν στίγμα τῆς γραφίδος, ἐν γράμμα συμψηφιστῶν, ἀρκεῖ νὰ διευκρινήσῃ... Ἡ Βασιλικὴ ἦτο ἀδελφὴ του!

Ἐπλησίασε τὸ παράθυρον καὶ ἐστήριξε τὴν φλέγουσαν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς παλάμης. Ἐλησμόνησε τὴν ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου καταδικην, πρὸ τῆς φοβερᾶς καταδικῆς τῆς Μοίρας, ἣτις τῷ ἔριψεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν ἀδελφὴν του. Ἦτο λοιπὸν τὸ ἀγνὸν ἐκεῖνο αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ἠσθάνθη κατ' ἀρχῆς διὰ τὴν Βασιλικήν, ἢ ἀδελφικὴ συμπάθεια, ἢ μυστηριώδης ἔλξις τοῦ αἵματος, ἢ κατεχράσθη καὶ παρεξήγησε μοιραίως; Μία μόνη τοιαύτη ἰδέα ὑπῆρξεν ἱκανὴ νὰ συγκινήσῃ ἐπὶ τέλους τὸν ἄνθρωπον τοῦ κόσμου Ἐνώπιον τῆς καταπατήσεως τῶν ἱερωτάτων τῆς κοινωνίας θεσμῶν, ἔστω καὶ ἀκουσίως, ἢ φιλοσοφία, ἣτις ὀνομάζει τὰ πάντα προλήψεις, σιωπᾶ!... Κατὰ τοιαύτης βδελυγμίας οὐδεμία ἰσχύει λογική. Οὔτε ἡ ψυχρὰ καὶ θετικὴ Ἐπιστήμη ἐδύνατο νὰ τον παρηγορήσῃ. Εἰς μάτην προσεπάθει νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι ἡ φύσις δὲν ἀπαγορεύει τὴν αἰμομιξίαν. Τί το παρὰ φύσιν παρουσιάζει ἀρὰ γε ἢ μετ' ἀδελφῆς συνεύσεις, ἀφ' οὗ ἀρχῆθεν, ὡς παρατηρεῖται εἰς κατωτέρως τάξεις ζῶων, τὸ ἄρρεν συνυπῆρχε μετὰ τοῦ θήλεος ἐν τῷ αὐτῷ ἀτόμῳ, ἀποχωρισθὲν βαθυδὸν ἐν τῇ ἐξελίξει; Ἀφ' οὗ λοιπὸν, ἐὰν ἔξῃ εἰς τὴν πρωτογενῆ ἐκείνην ἐποχὴν, τὴν πρὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ἐὰν ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν ἐκείνην τῶν ζῶων, θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ συνευρίσκαται μετὰ ἑαυτὸν του, διατὶ ἀρὰ γε τὸρα, ἄνθρωπος ὑπάρχων, δὲν δύναται νὰ συνευρεθῇ μετὰ τὴν υγατέρα τοῦ θεοῦ του, τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ πατρὸς του; Ὑπὸ τίνος ἐτέθησαν κανόνες καὶ περιορισμοὶ ἐν ταῖς πράξεσι τῆς διαίτησεως τοῦ εἶδους; τὰ πρῶτα ὄντα τῆς Δημιουργίας, τὰ πρὸ

τῆς ἐλεύσεως τῶν θρησκευτικῶν Νομοθετῶν, οἵτινες ἀγνωστον ἂν ἦνε θεόπνευστοι, πῶς ἔκαμον ἀρὰ γε, ὅταν δὲν εἶχον ἄλλας γυναῖκας ἢ τὰς μητέρας των καὶ τὰς ἀδελφάς; — Ἀλλ' αἱ ἔκρυμτοι αὐταὶ σκέψεις κατέπιπτον εἰς οἶκτρά συντρίμματα, ἀπέναντι τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν καὶ τῶν προλήψεων, αἵτινες νηπιόθεν περιζωννύουσι τὸ πνεῦμα, ὡς ἡ ἀράχνη τὸ θῦμά της, καὶ διαμορφοῦσι τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα, ὧν δὲν ἀπολυτροῦται τις τὸσον εὐκόλως.

Ἐμείνεν ἐπὶ ὦραν πολλὴν εἰς τὸ παράθυρον, παραδεδομένος εἰς τὰς ἀλγεῖνας αὐτὰς σκέψεις. Εἰς νέος, ἐκ τῶν τῆς συναστροφῆς τῆς κυρίας Ἀσημάκη, διήλθε τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ Λέοντος.

— Τί κάνεις, Ρόδιε; κατὶ σκεπτικὸς! ἠρώτησε μετὰ τὴν συνήθη φαιδρότητα.

Ὁ Λέων ἐβρουχῆθη ὑποκώφως, χωρὶς νὰ κινήσῃ, καὶ ὁ νέος μαντεύσας τὴν κακὴν στιγμὴν τοῦ φίλου του, ἐτάχυνε τὸ βῆμα, ἐρυθριῶν ἐξ ἀνακίτου ἐντροπῆς.

Μετ' ὀλίγον εἰσώρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ Βασιλική, ἐχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Λέοντα, καὶ, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὴν κατῆφειάν του, προέτεινε μετὰ φαιδρότητος τὸν τόμον τοῦ Δροσίνη, λέγουσα:

— Γιὰ ἄδεις τί ὠραῖοι στίχοι, Λέον!

Ὁ νέος ἐστράφη ἄλλ' εἰς τὴν θέαν τῆς νεάνιδος ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του μετὰ φρίκης.

— Φύγε! εἶσαι ἀδελφὴ μου! .. ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς τρομερᾶς, ἀπωθήσας αὐτὴν μετὰ τὴν χεῖρα ἀπὸ τῆς ὀσφύος.

Ἡ ὄθησις ὑπῆρξε βιαία. Ἡ Βασιλική, ἀστήρικτος καὶ ἀπροπαράσκευος εἰς τὸ ἀπότομον κίνημα, ὀπισθοχώρησε κλονιζομένη τρία - τέσσαρα βήματα μεγάλα καὶ ἄτακτα, ἐστράφη προτείνουσα τὰς χεῖρας καὶ κατέπεσεν ἐφ' ἑνὸς ἀνακλίντρον πρηνηδόν. Τὸ βιβλίον τῆς ἐξεσφενδονίσθη συγχρόνως εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου. Πλὴν ἀνεγερεθεῖσα ταχέως ἡ νεανὶς ἐπλησίασε πάλιν τὸν Λέοντα. Τότε εἶδε τὸ ἠλλοιωμένον του πρόσωπον, τὴν ὠχρότητα, τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν, τὴν νευρικὴν παραφοράν... Ἐκπληκτὸς δι' ὅτι ἔβλεπε καὶ ἤκουε, συνῆψε δι' ἱκετευτικῷ τρόπου τὰς χεῖρας, ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τοῦ νέου, καὶ διὰ φωνῆς κλαυθμηρᾶς:

— Ἐλεος! ἀνέκραξε δός μου... δός μου ἀποδείξεις!

— Θέλεις ἀποδείξεις; ἠρώτησεν ὁ Λέων. Καλὰ! ἔλα!

Καὶ ἀνεγείρας αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν παρέσυρεν ὀρηκτικῶς μετ' ἑαυτοῦ ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ πατρὸς του. Ὁ γέρον - Ρόδιος ἐκοιμάτο ἡσύχως φῶς εἰσῆρχετο εἰς τὸν κοιτῶνα πολὺ πλάγιως προσέπιπτον ἐπὶ τοῦ κεκλεισμένου παραθύρου, αἱ ἀκτίνες τοῦ δύντος ἡλίου. Γνωρίζομεν ἤδη καὶ ἄλλοθεν τὸν βαρὺν ὕπνον τοῦ Μιχαὴλ Ροδίου. Δὲν ἤκουσε τίποτε ἐξηκολούθει ρέγγων, πλάγιως κατακεκλιμένος, καὶ ὠχρὸς ὡς πτώμα ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ὁ Λέων ἐπλησίασεν ὀπισθεν ἀφῆκε τὴν χεῖρα τῆς Βασιλικῆς, κατεβί-

βασε τὴν σινδύνα, ἠνοῖξε τὸ ὑποκάμισον τοῦ πατρὸς του καὶ ἐγύμνωσε τὴν ὠμοπλάτην του. Στραφεῖς, προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς κόρης, σιγῶν καὶ δεικνύων μόνον διὰ τοῦ δακτύλου τὸ στίγμα, οὐτινος, παραμερίσας, ἀφῆκε τὴν θέαν προσιτήν.

Ἡ Βασιλικὴ ἐντὸς δευτερολέπτου ἐνόησε κατὰ βάθος τὴν φρικιῶδη ἔννοιαν τῆς ὄψεως ἐκείνης. Ἡ τριγωνικὴ πλειὰς τῶν ἐλαιῶν, μελανὴ ἐπὶ τῆς λευκοτάτης, ἀλλὰ ρικινῆς ἐπιδερμίδος τοῦ γέροντος, τῇ ὠμίλει εὐγλωττότερον τῆς φοβερᾶς ἀναφωνήσεως τοῦ Λέοντος: *Εἶσαι ἀδελφὴ μου!*..

Ὅ, τι προσεφῆτευσεν τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην νύκτα, καθ' ἣν ἐγίνωσκεν ὡς ἐρκαστὴν τὸν ἀδελφόν της, ἐξεπληροῦτο σήμερον κατὰ γράμμα. Ἐβλεπε καθαρά, ἀνευ κατόπτρων, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὸ στίγμα της, τὸ ἴδιον καὶ ἀπαράλλακτον, ὅπως το εἶδε τὴν νύκτα ἐκείνην, ὡς ἴνδαλμα σκοτεινὸν ὑπὸ το φῶς τοῦ λαμπτήρος. Τὸρα ἐδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ταραχὴν τῆς μητρὸς της, τίς οἶδε ὑφ' ὁποίων τύψεων βασανιζομένης, ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ στίγματος! Πλὴν τὴν φοβερὰν του γλώσσαν, οὔτε κ' ἐκείνη ἢ ἀπλήθ θὰ ἐνόει, διότι ἄλλως θὰ πέτρπε τὴν ἀνομίαν... Μετὰ τὴν ἐκμυστήρευσιν τῆς Μαρίας καὶ τὴν εὐκρινῆ ἐκείνην θέαν, τὸ τρίγωνον ἐλύετο ἢ σημασίᾳ του ἐβάρυνεν ὡς ὄγκος τεράστιος ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς κόρης καὶ τὴν ἔθλαπεν ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ τὴν ἐβύθιζεν εἰς τὸν Τάρταρον. Φρικιῶδης σημασία! βαρεῖα θέσις!..

Καὶ ὅλα ἐντὸς δευτερολέπτου. Ἡ νύμφη τοῦ πατρὸς της, ἡ ἐρωμένη τοῦ ἀδελφοῦ της, ἔρρηξε κραυγὴν σπαρακτικὰρδιον καὶ κατέπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Ὁ Λέων δὲν ἐτόλμησε νὰ τῇ παράσχῃ τὰς βοηθείας του. Ἐβδελύσσετο τὸρα καὶ τὴν ἐπιψαυσίν της αὐτὴν, ὡς ὄντος μεμολυσμένου καὶ ἀηδοῦς. Ἐκάλυψε πάλιν τὸν πατέρα του καὶ ἐξῆλθεν ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον.

Κατέφυγεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐκεῖ ἀφῆκεν ἐλευθερὰν τὴν ἐκρηξίν τῆς παραφορᾶς του. Ὄρμησεν ἐξάλλος ἐναντίον τῆς κλίνης τῆς ἀδελφῆς του ἀνέσπασεν ἀτάκτως τὰ καλύμματα, τὰ στρώματα, τὰ προσκεφάλαια, καὶ τα κατέριψε φύρδην μίγδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· εἶτα διὰ λκτισμάτων, μετ' ἐκτάκτου δυνάμειος ἐπιπεσῶν, τὴν μετέβαλεν εἰς ἄμορφον ὄγκον. Εἰς τὴν καταχθόνιον συναυλίαν τῶν σιδήρων καὶ τῶν ποδῶν, συζέτρειεν ἔντρομος ἢ γρατὰ Κατερίνα. Ἀλλ' εἰς τὸ ἐκπληκτικὸν θέαμα ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, μόλις τολμήσασα νὰ ἐρωτήσῃ,

— Τί τρέχει;

— Τοὺς μασκαράδες! τῇ εἶπεν ὁ Λέων, καπορθῶσας νὰ νικήσῃ τὴν ταραχὴν του μετὰ κατεδίκασαν εἰς δύο χρόνων φυλάκισιν... πηγαίνω νὰ παραδοθῶ... τί νὰ κάμω; .. φρόντισε τὸρα γιὰ τὴ Βασιλική, ποῦ τὸ ἄκουσε καὶ εἶνε μέσᾳ λιποθυμημένη!

Ἡ γρατὰ ἔτρεξε πρὸς τὴν λιποθύμον.

Ὁ Λέων κατευνασθεὶς ὀλίγον, περιεβλήθη τὴν στρατιωτικὴν του στολήν. Ἄλλ' ἐν ᾧ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, οἶψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνας τῆς Βασιλικῆς, ἀνέγνωσεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν τρομερὰν φράσιν : « Μία χεὶρ ἰσχυρὰ μὲ ὧθεϊ εἰς τὸ ἀγνωστὸν μου πεπρωμένον ! »

— ὦ ! ἐὰν ἐγνώριζε τί ἔγραφε, ὅταν το ἔγραφε ! εἶπε συνάπτων τὰς χεῖρας καὶ παρατηρῶν μὲ πικρὸν μειδίαμα τὴν ἀπαθῆ μορφήν τῆς ἀδελφῆς του. Ἐκμανῆς δ' ὡς ἦτο ἐσκέφη νάνευρη τὸ σημειωματάριον τοῦ πατρός του, ἐνῶ διετήρησεν ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τὴν φράσιν, καὶ ἤρχισε λυσσώδη ἔρευναν. Στήλας βιβλίων καὶ χειρογράφων κατέρριπτεν ἀτάκτως καὶ μετὰ κρότου ἀναζητῶν. Ἐξεκένωσεν ἐπὶ τοῦ γραφείου του τὰ συρτάρια, ἀνεδίφασε τὰ χαρτοφυλάκια, ἀνεσκάλευσε δέματα, ἔκαμε τὰ πάντα ἀνω-κάτω ἐπὶ τέλους μετὰ μακρὰν ἀγωνίαν τὸ εὔρεν. Τὸ ἤρπασε, τὸ ἦνοιξεν, εὔρε τὴν τρομερὰν σελίδα, τὴν ἀπέσπασε, καὶ πρὶν ἢ τὴν φυλαξοῖ ἐἰς τὸ θυλάκιόν του, τὴν ἐκράτησεν ὀλίγον πρὸ τῶν ὀμμάτων του. Καὶ ἄλλην φορὰν τὴν εἶδεν, ἀλλ' ἄνευ συγκινήσεως. Τῆρα ἢ διὰ μολυβδίδος ἀπάντησις τῆς θυγατρὸς, ἢ πικρὰ καὶ ἀπεγνωσμένη, εἰς τὴν φαιδρὰν ἐκείνην καὶ ἀμέριμον διήγησιν τοῦ πατρός, ἢ ἀπαισία κορωνισεῖς τὴν ἀνγροφὴν ἐνὸς ἠδονικοῦ ἀμαρτήματος, ἀπέσπασαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του δύο δάκρυα...

— Δὲν εἶχα ἄδικον ! εἶδα ἐπὶ τέλους τὸ ἀγνωστὸν σου πεπρωμένον, εἰς τὸ ὁποῖον σὲ ὧθει ἰσχυρὰ χεὶρ — ἀδελφή μου !

Εἶπε καὶ ἐξῆλθεν ὡς ἀστραπή, κωφός, τυφλός, ἀνίσθητος, συμπαρασύρων ὅτι παρενετίθετο εἰς τὴν διάβασίν του. Πρῶτην φορὰν ἐγνώριζεν εἰς τὴν ζωὴν του, πῶς ἐξέρχεται κανεὶς τῆς οἰκίας του τετραγμμένος, ἔρμαιον τῶν βιαιῶν συγκινήσεων, βαδιζὼν χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ πηγαίνει!..

* * *

Τὴν μεθεπομένην, ὁ γράφων τὰς σελίδας ταύτας, γείτων καὶ γνώριμος τῶν Ροδίων, ἐδημοσίευσεν εἰς πρωϊνὴν ἐφημερίδα, ἧς ἐτύγγανε συνεργάτης, τὸ ἐξῆς διάφορον :

« Τὸ δρᾶμα τῆς οδοῦ Μαυρομυχάλῃ.

« Τὴν συνοικίαν Νεαπόλεως συνετάραξε χθὲς μυστηριώδης αὐτοκτονία. Νεᾶνις ἐκ Μεγάρων, μόλις εἰκοσαετίας, ἢ Βασιλικῇ Πλακιάτῃ, κατοικοῦσα παρὰ τῆς διηγήσεως καὶ πρῶν ὑπουργῶν Μιχαήλ Ροδίου, ἐν ὄψῳ Μαυρομυχάλῃ, ἐπίνη, πεσοῦσα ἐντὸς τοῦ φρεάτιος τῆς αὐλῆς. Ἄγνοοῦνται οὐδὲ μαντεύονται καθ' ὀλοκλήριαν οἱ λόγοι τοῦ ἀπενουημένου κινηματος. Ἡ Βασιλικῇ, ἐρωμένη τοῦ υἱοῦ τοῦ κυρίου Ροδίου, ἐξῆ μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τινος — ὡς βεβαίουν οἱ γείτονες — ἐν τῇ μεγαλητέρᾳ ἀρμονίᾳ. Ἀπὸ πολλὰ σημεῖα εἰκάζεται ὅτι ἡ νεῦνις παρεφρόνησεν αἰφνιδίως. Ὡς διηγείται ἡ ὑπέρβια Κατερίνα, ἀγρυπνος ἢ Βασιλικῇ δι' ὅλης τῆς νυκτός καὶ ἀνήσυχος, περιεβλήθη μελανά ἐνδύματα καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀπήγγελλε τραγοῦδα. Οὕτε λέξιν εἶπε περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς λαθοῦσα δὲ τὴν προσοχὴν τῆς γράτας, κατέπεσεν εἰς τὸ βαθὺ φρεῖαρ. Εὐρέθησαν τὰ κομμάτια τῆς σανδάλια ἐκεῖ παρὰ τὸ χεῖλος τὰ ὅποια ἐξήγαγε, — θέλουσα φαίνεται, νὰ τα προφυλάξῃ ἐν τῇ παραπροσύνῃ τῆς — μὴ ὀρεγιαλὴν ἠμοσιέλγος καὶ μελανός, πέπλος διαφανὴς, κατὰ μέρος, ἐκ τῶν χρησίμων πρὸς μεταμφοίσειν. Τὸ πτώμα τῆς ἀνεσῶθη καταμεμωλωτισμένον ἐκ τῆς πτώσεως. Ἐπὶ τῆς μελανῆς ἐσθῆτος, ὡς ἐπὶ τοῦ πέπλου, ἦσαν κεντημένοι ἄσπερος· ἀπὸ δὲ τοῦ λαμποῦ ἐξήρτητο δι' ἀλύσεως βαρῦτιμος ἀδαμάντινος

σταυρός. Δὲν ἀφῆκε που σημεῖον γραπτὸν, ἐκτὸς τῆς χεῖρος ἠχρότου ἐπιγραφομένου πρὸς τὸν Λέοντα Ρόδιον, τὸν ἔραστὴν τῆς, καὶ ἀντὶ τούτου ἄλλου φέροντος τὸ ἐξῆς τετραστίχον ἐκ τῶν *Βιβυλλίων* τοῦ κ. Δροσίνῃ :

Καὶ λές πῶς παίζου μ' ἔρωτα
Πετώντας δίχως ἔνοια
Ψάρακια χρυσοφτέρωτα
Σὲ κύματ' ἀσημένια.

Ὁ Λέων Ρόδιος, δεκανεὺς τοῦ Ἀ' πεζικοῦ συντάγματος, κατεδικάσθη προχθὲς ἐρήμην εἰς διητὴ φυλάκισιν ἐπὶ λιποταξία, διὰ τοῦτο ἔλαβε τὸ γραμμάτιον εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ φρουραρχείου, ὅπου φυλάσσεται προσωρινῶς, ἢ ἀποσταλῆ εἰς Παλαμῆδιον. Ἐδεῖξε τὴν μερίστην ἀπορίαν διὰ τὴν αὐτοκτονίαν τῆς κόρης διεβεβαίωσε δ' ὅτι ἐκτὸς τῆς ἐντυπώσεως, ἢν προῖξεν ἑσεν αὐτὴ ἢ ἀπόφασιν τοῦ Στρατοδικείου, οὐδεμίαν ἄλλην ὑπέστη κρίσιν. Αὐτός, λέγει, προσεπάθησε νὰ τὴν παρερηγορήσῃ μετ' ὅ προεβλῶν οἰκειοθελῶς, παρεδόθη εἰς τὰς ἀρχάς. Ὁ δικηγόρος ἀσθενῶν, δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἄλλην πληροφορίαν εἰμὴ ὅτι οὐδὲν γνωρίζει περὶ τῶν διατρεφάντων. Ἡ ἀνάκρισις ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ καὶ ὑπάρει ἐλπὶς νὰ διεκρινισθῇ ἢ σκοτεινῇ αὕτη ὑπόθεσις.»

IB'

**Φέρουν συχνάκις καρπὸν ἀγαθὸν
θλιβεραὶ ἀναμνήσεις.
(Δ. Βικέλας)**

Τὸ παρελθὸν θέρος, ὁ λόρδος Στράτφορντ μετὰ τῆς συζύγου του, κατήλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα χάριν περιηγήσεως. Ἡ λαϊκὴ Μαίρη Στράτφορντ, διαμείνασα πρὸ ἔτων ἐν Ἀθήναις καὶ περιηγηθεῖσα τὴν Ἑλλάδα, ὅταν ὁ πατήρ τῆς ἦτο πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας παρὰ τῆς Αὐλῆς τῶν Ἀθηνῶν, ἐπανέβλεπε μετὰ συγκινήσεως τοὺς θελκτικὸς ἐκείνους τόπους, τοὺς πλήρεις ἀναμνήσεων, καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν χρυσὴν ἡλικίαν, ὅτε νῆα, ἔλευθερα, ἔρῳσα, διέσχίζε τὰς ἐλληνικὰς θαλάσσας καὶ ἀνῆρχετο τὰ βουνά, τοὺς δρυμούς καὶ τὰς φάραγγας, καὶ ἐπεσκέπτετο τὰ κλασσικὰ ἔρειπια, μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδίας τῆς!.. Ἐκαμνεν ἤδη μετὰ τοῦ συζύγου τῆς τὸν γύρον τῆς Πελοποννήσου· κατὰ τον διάπλουν δὲ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ἐν νυκτί, ἠρώτησεν ἡ λαϊκὴ ἀδιαφόρως τί ἦσαν τὰ φῶτα ἐκεῖνα, ἄτινα ἔλαμπον ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ βράχου, ἀνωθεν τῆς πόλεως τοῦ Ναυπλίου.

— Εἶνε φυλακκί... τὸ Παλαμῆδι ! ἀπήντησεν ὁ ξεναγός.

Φυλακκί!.. πόσας σκέψεις ἤγειρεν ἡ λέξις εἰς τὴν ψυχὴν τῆς φιλευσπλάγχχνου Ἀγγλίδος ! Ἐκεῖ, τῆς εἶπον, φυλάσσονται οἱ βαρῦτοι πολιτικοὶ καταδικοί καὶ οἱ στρατιωτικοὶ ἐγκληματαί. Ἴδου τὰ φῶτα, ἄτινα ἀνανακλῶνται εἰς ὑγροὺς τοίχους καὶ ὀλισθηρὰ ἐδάφη... Τὴν ὄραν ἐκείνην τῆς νυκτός, καθ' ἣν αὐτὴ παρέπλει ψυχρὰ καὶ ἀμέριμος, ἀναπνεύσασα τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς θαλαμηγοῦ, πόσαι ἄρα γε ὑπάρξεις ἐτήκοντο ἐντὸς τῶν ὑγρῶν ἐκείνων καὶ σκοτεινῶν εἰρκτηῶν !.. Πόσοι στεναγμοὶ, στεναγμοὶ θερμοὶ πύθων ἀπραγματοποιήτων καὶ ἐλπίδων ἀπρακτῶν, ἀνεμιγνύοντο μετὰ τοῦ μεμολυσμένου ἀέρος τῶν φυλακῶν !.. καὶ πόσοι ἀπηλιπισμένοι, ἀσθενεῖς, μακρὰν τῶν πεφιλημένων τοῦ κόσμου, θὰ ἐπεκαλοῦντο τὸν κωφὸν θάνατον, ὡς λυτρωτὴν τῶν δεινῶν !..

Ἄλλὰ τί θα ἐσκέπτετο ἡ λαϊκὴ Στράτ-

φορντ, ἐὰν τῆς ἔλεγε κανεὶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὅτι ἐν τῇ συρφετῇ τῶν ἀθλιῶν, τοὺς ὁποίους ἔκλαιε, συγκατελέγετο καὶ ὁ νέος ἐκεῖνος, ὁ υἱὸς τοῦ ὑπουργοῦ, ὁ πλήρης κάλλους καὶ πλούτου καὶ εὐφυΐας, ὁ ἱπποτικὸς σύντροφος τῶν ἄλλοτε περιηγησῶν τῆς, ἐκεῖνος πρὸς ὃν εἶχε δώσει τὴν καρδίαν τῆς ;

Καὶ ὁμως ὁ Λέων Ρόδιος πρὸ ἔτους ἦτο κεκλεισμένος εἰς τὸ Παλαμῆδιον. Ἐκ τῶν τελευταίων σπαραξικαρδίων σκηνῶν ἀπαυδῆσας, ἀπελπισθεὶς νάντιπυλακίση ἐν τῇ ζωῇ, κατόπιν τῶσων συγκινήσεων, προσήλθεν οἰκειοθελῶς νὰ ὑποστῇ τὴν ποινήν του. Ἐνόμισεν ὅτι χρόνος τις μακρὰν τῆς κοινωνίας, καθ' ἣς εἶχε κηρυχθῆ ἑπανάστατης, δὲν θα ἦτο ὅλως διάλου ἀνωφελής. Καὶ το κίνημα τοῦ πρώτου ἀπελπισμοῦ, ἐπεδοκίμασεν ἡ κατόπιν σκέψις.

Πολλοὶ φρονοῦσιν ὅτι ἡ φυλακὴ θὰ ἦνε ἄληθες σωφρονιστήριον διὰ τὸν Λέοντα. Νέος ἐκλυτός καὶ διεφθαρμένος, τίς οἶδεν ἐὰν δὲν θα συνήρχετο, σκεπτόμενος ὀριμώτερον, κατόπιν μακροχρονίου περιορισμοῦ. Δὲν ἔχουσιν ἄδικον. Ἐν τῇ μονώσει τῆς εἰρκτης, ἐν ᾧ διὰ τῶν ὀμμάτων ἐτάζει τὴν πρὸ αὐτοῦ ἐκτεινομένην θάλασσαν καὶ διὰ τῆς φαντασίας τὴν ζωὴν του, περισσότερον τρικυμιώδη τῆς θαλάσσης, ὁ καταστροφεὺς τοῦ ὀνόματός του καὶ τῆς περιουσίας του, ὁ δήμιος τοῦ οἴκου του, ὁ ἠθικὸς φονεὺς τῆς μητρός του, ὁ πλαστογράφος κόμης, ὁ καταπορευσας τὴν ἀδελφὴν του, βλέπει ἀφεύκτως παρελαυνούσας πρὸ αὐτοῦ τὰς βδελυρὰς ἡμέρας τοῦ παρελθόντος, ἀνασκάπτει τὰς θλιβεραὶ ἀναμνήσεις καὶ σκέπτεται, καὶ σκέπτεται... Ὁριζίζεται ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός του, ἐπὶ τοῦ αἰμοφύτου πτώματος τῆς Βασιλικῆς, ἐπὶ τῶν ἱερῶν δακρύων τοῦ πατρός του, τὰ ὅποια ἔρρεσαν τοσαύκις ἐξ αἰτίας του, ὀριζίζεται ὅτι θάρνηθῃ τὴν προτέραν ζωὴν καὶ τὰ αἰσθηματα· θὰ συνετιοθῇ, θὰ ἐργασθῇ, θὰ μελετήσῃ, καὶ εἰς ἐξίλασμον τοῦ ἀνομήματός του, θὰ φιερωθῇ εἰς τὴν θεραπείαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ πατρός του, τὸν ὁποῖον ἠρχιζεν ἤδη νὰ γαπαῖ ! Ναὶ ! τὸν ἄγαπα ! Ναὶ, θὰ συνετιοθῇ ! Ἀλλὰ πόσον εἶνε σκληρὸν νὰ κρηνηται κανεὶς τὸν κόσμον καὶ νὰ ἐγκλεισθῇ εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους μιᾶς φυλακῆς, διὰ νὰ μάθῃ ἐπὶ τέλους νὰ μὴ ἦνε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου !..

Τίποτε ἐξ ὅλων τούτων δὲν ἐσκέφθησαν ἀγνοοῦντες ὁ λόρδος καὶ ἡ λαϊκὴ Στράτφορντ. Ἄλλ' ἠρέμα ἀντιπαρερχομένης τῆς θαλαμηγοῦ, ἐσβέννυτο βαθμηδὸν καὶ ἡ ἐκ τῆς θέας τοῦ Παλαμῆδιου μελαγχολικὴ ἐντύπωσις, ἐφ' ὅσον ἀπεκρύπτετο ἡ πόλις καὶ ὁ σκοτεινὸς βράχος, ἐφ' οὗ ἐξηκολούθουν τρεμολάμποντα πενθίμως τὰ φῶτα, εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός...

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.